

Sygn. akt I C 141/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodniczący SSR Magdalena Glinkiewicz

Protokolant st.sekr. sąd. Bożena Czajkowska

Po rozpoznaniu w dniu 18 września 2017 r. w Toruniu.

sprawy z powództwa

M. P.

przeciwko:

J. S.

o:

zapłatę

orzeka:

I. zasądza od pozwanej J. S. na rzecz powoda M. P. kwotę 11.600 zł (jedenaście tysięcy sześćset złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8 maja 2012r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 575 zł (pięćset siedemdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje pobrać od powoda M. P. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 2.095,65 zł (dwa tysiące dziewięćdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt pięć groszy) tytułem nieuiszczonych wydatków;

V. nakazuje pobrać od pozwanej J. S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 2.095,65 zł (dwa tysiące dziewięćdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt pięć groszy) tytułem nieuiszczonych wydatków.

Sygn. akt I C 141/14

UZASADNIENIE

Powód M. P. wniósł o zasądzenie od pozwanej J. S. kwoty 23.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 8 maja 2012 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż powódka w 2012 r. korzystała z jego usług stomatologicznych dotyczących przygotowania oraz założenia protezy stomatologicznej. Za usługę wystawiono fakturę na kwotę 33.000 zł. Pozwana uiściła jedynie kwotę 10.000 zł.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy w Toruniu orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie do nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu.

Pozwana zakwestionowała roszczenie powoda. Podała, iż stan faktyczny oraz uzgodnienia pomiędzy stronami potwierdzają, iż należność za przygotowanie i założenie protezy stanowić będzie kwotę 10.000 zł. Pozwana zaznaczyła, iż z początkiem listopada 2011 r. zaprzestała korzystania z usług powoda. Dodała, iż usługa wykonana przez powoda nie była kompletna i zawierała wady.

W kolejnym piśmie powód potrzymał swoje twierdzenia. Zaznaczył, iż zawierając umowę na wykonanie usługi protetycznej ustalono wynagrodzenie na kwotę 33.000 zł. Koszt tej usługi wynosił 36.000 zł jednak z uwagi na zakres prac udzielono pozwanej rabatu. Na wysokość należnego wynagrodzenia składa się po rabacie kwota 17.000 zł (18.400 zł wg cennika) za wykonanie uzupełnienia protetycznego łuku górnego uzębienia oraz po rabacie kwota 16.000 zł (17.600 zł wg cennika) za wykonanie uzupełnienia protetycznego łuku dolnego uzębienia. Dodał, iż pozwana zdecydowała się droższą wersję uzupełnienia protetycznego tj. przy użyciu cyrkonu. Pozwany podniósł, iż prawidłowo wykonał swoją usługę, zaś uszkodzenia protezy były wynikiem nieprawidłowego jej użytkowania przez pozwaną. Podał, iż zabieg wszczepienia implantów i odbudowy protetycznej jest procesem wieloetapowym. Pozwana rezygnując z leczenia uniemożliwiła mu osiągnięcie oczekiwanego efektu końcowego. Pozwana była świadoma konsekwencji zabiegów. Nadto nie zgłosiła się na dwie umówione wizyty.

Na rozprawie w dniu 19 października 2016 r. powód przyznał, iż otrzymał od pozwanej kwotę 8.400 zł za 3 implanty i odbudowę kości oraz 10.000 zł za uzupełnienie protetyczne.

Sąd ustalił, co następuje:

M. P. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) w T..

Bezsporne

W październiku 2010 r. J. S. stawiała się w D. na konsultację implantologiczną. W dniu 5 marca 2011 r. w klinice (...) wykonano 3 implanty. J. S. stawiała się na zaplanowane wizyty kontrolne.

Dowód: karta pacjenta k. 6-8, 146;

Zgoda na zabieg k. 55-57

zeznania powoda M. P. z 25.05.2015 r. 00:01:47-00:40:46;

zeznania pozwanej J. S. z 25.05.2015 r. 00:41:05-01:16:04

Po okresie osteointegracji M. P. podjął się wykonywania u pacjentki prac protetycznych w szczęce i żuchwie. Protezę zgodnie z ustaleniami wykonano na bazie tlenku cyrkonu. W dniu 18 października 2011 r. po wykonaniu powtórnej korekty proteza została osadzona tymczasowo. J. S. wyznaczono termin kolejnej wizyty kontrolnej

Dowód: karta pacjenta k. 6-8, 146;

zgoda na zabieg k. 55-57

zeznania świadka M. J. z 19.11.2014 r. k. 132v-133

zeznania powoda M. P. z 25.05.2015 r. 00:01:47-00:40:46;

zeznania pozwanej J. S. z 25.05.2015 r. 00:41:05-01:16:04

J. S. nie stawiała się na wizytę kontrolną w dniu 24 października 2011 r. ani 28 października 2011 r.

Dowód: karta pacjenta k. 6-8, 146;

zeznania świadka A. C. z 25.02.2015 r. k. 142;

zeznania świadka M. J. z 19.11.2014 r. k. 132v-133

zeznania powoda M. P. z 25.05.2015 r. 00:01:47-00:40:46;

zeznania pozwanej J. S. z 25.05.2015 r. 00:41:05-01:16:04

Proteza J. S. obluzowała się, spadła i pękła.

Bezsporne

W dniach 7 i 8 listopada 2011r, w pracowni Kliniki (...) tymczasowo sklejono protezę.

Dowód: karta pacjenta k. 6-8, 146;

Z uwagi na nie stawienie się na wizyty kontrolne i zaniedbanie leczenia oraz brak zapłaty za usługę przez J. S., M. P. odmówił jej dalszego leczenia.

Dowód: zeznania świadka A. S. (1) z 30.07.2014 r. k. 11v;

zeznania świadka D. E. z 19.11.2014 r. k. 132-132v;

zeznania powoda M. P. z 25.05.2015 r. 00:01:47-00:40:46;

zeznania pozwanej J. S. z 25.05.2015 r. 00:41:05-01:16:04

Tymczasowo klejona proteza ulegała co jakiś czas pęknięciom. Z pękniętą protezą J. S. udała się do stomatologa M. R., gdzie kilkakrotnie protezę sklejano.

Dowód: zeznania świadka A. S. (1) z 30.07.2014 r. k. 11v;

zeznania świadka M. R. z 30.07.2014 r. k. 111v-112;

zeznania świadka D. E. z 19.11.2014 r. k. 132-132v;

zeznania powoda M. P. z 25.05.2015 r. 00:01:47-00:40:46;

zeznania pozwanej J. S. z 25.05.2015 r. 00:41:05-01:16:04

W związku z niestabilnością protezy, braku jej zacementowania na stałe u J. S. zaczęły powstawać zmiany w jamie ustnej, wymagające usunięcia przy użyciu laseru. J. S. leczyła się w Poradni Stomatologicznej Wojewódzkiego Szpitala (...) w T..

Dowód: karta choroby k. 98-101v;

zeznania świadka A. S. (1) z 30.07.2014 r. k. 11v;

zeznania świadka M. R. z 30.07.2014 r. k. 111v-112;

zeznania świadka D. E. z 19.11.2014 r. k. 132-132v;

zeznania powoda M. P. z 25.05.2015 r. 00:01:47-00:40:46;

zeznania pozwanej J. S. z 25.05.2015 r. 00:41:05-01:16:04

W dniu 30 kwietnia 2012r. powód wystawił fakturę za wykonanie usługi stomatologicznej na kwotę 33.000 zł. Przy czym na fakturze zazaczył, że kwota zaliczka w kwocie 10.000 zł została zapłacona.

Dowód: faktura k. 9;

Cennik k. 24, 249;5

Kosztorys pracy k. 248;

zeznania świadka A. S. (1) z 30.07.2014 r. k. 11v;

zeznania powoda M. P. z 25.05.2015 r. 00:01:47-00:40:46;

zeznania pozwanej J. S. z 25.05.2015 r. 00:41:05-01:16:04

J. S. zapłaciła kwotę 8.400 zł i 10.000 zł za usługę stomatologiczne (w tym za wykonanie 3 implantów).

Dowód: faktura k. 9;

Cennik k. 24, 249;5

Kosztorys pracy k. 248;

zeznania świadka A. S. (1) z 30.07.2014 r. k. 11v;

zeznania powoda M. P. z 25.05.2015 r. 00:01:47-00:40:46;

zeznania pozwanej J. S. z 25.05.2015 r. 00:41:05-01:16:04

Mosty protetyczne wykonane były na bazie tlenku cyrkonu, będącym najlepszym materiałem stosowanym w protetyce. Wada tego materiału jest jego kruchość

Dowód: opinia biegłego J. K. k. 225-227, 265-266, 293-296

Założenie implantów i wykonanie usługi przez M. P. zgodne było ze sztuką lekarską. Uzasadnionym było pozostawienie protezy na czasowych materiałach mocujących celem umożliwienia wykonania korekt. Z uwagi na nieprzestrzeganie terminów wizyt nie było możliwości zakończenia prac. Wizyty kontrolne są elementem niezbędnym do prawidłowego funkcjonowania pracy i pozwalają na ocenę zarówno pacjenta jak i lekarza ewentualnej konieczności zmiany. Założenie protezy na cemencie wymagało kontroli okresowych.

Dowód: opinia biegłego J. K. k. 225-227, 265-266, 293-296;

opinia biegłego W. L. k. 342-346

Występowanie nadziąsłaków spowodowane mogą być wadliwymi uzupełnieniami protetycznymi, złą higieną jamy ustnej, czynnikami zapalnymi i hormonalnymi. Mogą być również naturalną konsekwencją założonej protezy. Występują często w leczeniu stomatologicznym i wymagają leczenia chirurgicznego.

Dowód: opinia biegłego J. K. k. 225-227, 265-266, 293-296

Praca protetyczna nie została zakończona. Obecnie konieczna jest wymiana górnego mostu.

Dowód: opinia biegłego J. K. k. 225-227, 265-266, 293-296

Ustalona kwota za leczenie protetyczne nie była ceną wygórowaną i pozostawała średnią ceną pobieraną za tego typu prace

Dowód: opinia biegłego J. K. k. 225-227, 265-266, 293-296;

opinia biegłego W. L. k. 342-346

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych, faktów przyznanych przez stronę pozwaną, dokumentów, których autentyczności i zgodności z prawdą nie kwestionowała żadna ze stron, opinii biegłych, zeznań świadków, przesłuchania stron oraz na podstawie art. 230 k.p.c.

Sąd w pełni dał wiarę dowodom w postaci dokumentów zgromadzonych w toku procesu, albowiem były kompletne i jasne, wraz z pozostałymi dowodami tworzyły dokładny stan faktyczny sprawy. Ich prawdziwość nie budziła w ocenie Sądu jakichkolwiek wątpliwości. Co więcej wiarygodność przedłożonych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się w dużej mierze na opinii biegłych z dziedziny stomatologii J. K. oraz dr n.med. W. L..

Sąd nie jest związany opinią biegłych i ocenia je na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Ocena opinii biegłych odróżniają jednak szczególne kryteria. Stanowią je: zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłych, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonej w niej wniosków. Przedmiotem opinii nie jest bowiem przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji jak dowód na podstawie kryteriów prawdy i fałszu. Nie chodzi tu bowiem o kwestię wiarygodności lecz o pozytywne lub negatywne uznanie wartości zawartego w opinii i jej uzasadnieniu rozumowania. Sąd ocenia dowód z opinii biegłego nie tylko przez pryzmat jej wniosków końcowych, ale również w oparciu o dokumentację, na podstawie której została wydana.

W przedmiotowej sprawie Sąd uznał za przekonywujące opinie biegłych, ponieważ były one logiczne i spójne oraz udzielały w wystarczającym stopniu odpowiedzi na pytania ujęte w tezie postanowienia dopuszczającego ten dowód. Nadto opinie wydane przez biegłych zostały wydane po zbadaniu pozwanej i zapoznaniu się przez biegłych z historią choroby pozwanej. Nie można także pominąć tego, że sporządzone zostały przez osoby posiadające niepodważalną wiedzę dotyczącą dziedziny objętej zakresem przedmiotowym opinii. Biegli posiadali zatem wystarczającą wiedzę i doświadczenie, by móc w prawidłowy sposób odpowiedzieć na pytania zawarte w tezie dowodowej.

Strony wniosły o uzupełnienie opinii biegłego J. K.. Biegły w pisemnych opiniach uzupełniających wyczerpująco ustosunkował się do pytań i zarzutów.

W ocenie Sądu nie było więc jakichkolwiek podstaw by opinie biegłych uznać za nierzetelne czy niefachowe. Dlatego opinie te Sąd podzielił.

Zważyć też należy, że ugruntowany jest w orzecznictwie pogląd, według którego Sąd w sprawie do rozstrzygnięcia której wymagane są wiadomości specjalistyczne nie może wydać orzeczenia wbrew wnioskowi wypływającemu z opinii uznanej przez tenże Sąd za fachową i rzetelną /zob. np. wyrok SN z 26/10/2006 I CSK 166/06 – publ. Lex nr 209297 lub II UK 277/04 OSNP 2006/5-6/97/.

Za wiarygodny Sąd uznał dowód z przesłuchania świadków A. S. (2), D. E.. Za zgodne z prawdą Sąd uznał ich twierdzenia dotyczące przebiegu leczenia, pęknięcia protezy, problemów z mówieniem, konsultacji u innych lekarzy. Zeznania tych świadków były jasne i spójne nadto korelowały z wiarygodnym materiałem dowodowym.

Sąd nie znalazł również podstaw do odmówienia wiarygodności zeznaniom M. R.. Świadek podała, iż pozwana zgłosiła się do niej kilkakrotnie z pękniętą protezą i z czasem pojawiały się u niej zmiany wymagające leczenia chirurgicznego.

Za zgodne z prawdą należało o uznać twierdzenia M. J. złożone na okoliczność zakresu wykonanej przez powoda usługi, wykorzystaniu najlepszych materiałów oraz przyczyn pęknięcia protezy. Zeznania świadka dotyczyły zakresu wykonywanych przez nią prac i były jasne i logiczne.

Walor wiarygodności przyznano również zeznaniom A. C.. Świadek podała, iż wraz z koleżanką umawiały pozwaną na wizyty kontrolne. Raz pozwana nie stawiała się z uwagi na chorobę córki, pomimo ustalenia kolejnego terminu pozwana również nie stawiała się. Nieobecności zostały odnotowane w karcie pacjenta. Zeznania świadka w tym zakresie przystają do zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Niewiele do spawy wniosły natomiast zeznania M. K., nie orientowała się ona w rozliczeniach między stronami.

Za zgodne z rzeczywistym stanem Sąd uznał twierdzenia powoda, dotyczące przebiegu prowadzonego leczenia, niestawienia się pozwanej na terminy wizyt kontrolnych gdyż korelują one z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym. Sąd za niezgodne z prawdą uznał natomiast twierdzenia powoda, iż wynagrodzenie w wysokości 33.000 zł nie obejmowało kosztów wykonania implantów. Powyższe nie znajduje bowiem odzwierciedlenia w przedstawionych przez powoda dowodach: fakturze, rozliczeniach.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania złożone przez pozwaną co do przebiegu leczenia i ceny za usługę stomatologiczną. Ostatecznie pozwana przyznała, że cała usługa miała kosztować ok. 30.000 zł. Pozwana przyznała, że w pierwszym marcu 2011r. ok. 8.500 zł, następnie wpłaciła w sierpniu 2011r. kwotę 10.000 zł. Pozwany przyznał, że otrzymał od pozwanej dwie kwoty 8.400 zł i 10.000 zł. Pozwana zeznała, że miała problemy z mówieniem, odczuwała ból w jamie ustnej, pojawiały się u niej dziąsłaku. Wystąpienie tych problemów u powódki znalazło potwierdzenie w dokumentacji medycznej znajdującej się w aktach sprawy.

W niniejszej sprawie bezsporne było, iż powód wykonał u pozwanej 3 implanty, protezę oraz wystawił fakturę za usługi medyczne w wysokości 33.000 zł. Poza sporem pozostawał również fakt pęknięcia protezy, wizyt pozwanej u innych lekarzy oraz uiszczenia przez pozwaną najpierw 8.400 zł, a następnie 10.000 zł.

Zaznaczyć należy, że zgodnie z [art. 232 k.p.c.](#) strony są obowiązane wskazać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie obciąża stronę, która z faktów tych wywodzi skutki prawne ([art. 6 k.c.](#)). Ciężar dowodu charakteryzują dwa aspekty: podmiotowy (to, która strona w postępowaniu ma przeprowadzić dowód) i przedmiotowy (co należy udowodnić dla poparcia powołanych w procesie faktów). W myśl ogólnych zasad, to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 października 1969 r., sygn. akt II PR 313/69), a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wnioski o oddalenie powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 r., I CR 79/82). Ogólnie zatem można stwierdzić, że ciężar dowodu faktów tworzących prawo podmiotowe, na podstawie których powód wywodzi swoje roszczenie, spoczywa na powodzie. W związku z tym w doktrynie przyjmuje się następujące reguły: a) faktów, z których wywodzone jest dochodzone roszczenie (tworzących prawo podmiotowe) powinien w zasadzie dowieść powód; dowodzi on również fakty uzasadniające jego odpowiedź na zarzuty pozwanego; pozwany dowodzi fakty uzasadniające jego zarzuty przeciwko roszczeniu powoda; b) faktów tamujących oraz niweczących powinien dowieść przeciwnik tej strony, która występuje z roszczeniem, czyli z zasady - pozwany (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2003 r. II CKN 1409/2000 OSNC 2004/7-8 poz. 113; zob. również wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 1997 r. I PKN 375/97 OSNAPiUS 1998/18 poz. 537).

Konstrukcja przyjęta w powołanych wyżej przepisach jest zgodna z istotą procesu cywilnego jako kontradiktoryjnego sporu o prawo.

Ostatecznie więc wynik całego postępowania dowodowego zdecyduje o tym, czy strona wypełniła spoczywający na niej ciężar udowodnienia twierdzeń o faktach sprawy, z których wywodzi ona skutki prawne, albowiem skutki nie wykazania stanu faktycznego nie mogą być przypisane stronie nie obciążonej ciężarem dowodu w znaczeniu materialnym (art. 6 k.c.) (zob.: H. Dolecki: Ciężar dowodu w polskim procesie cywilnym, Warszawa 1998, s. 63-65). Podstawowa funkcja reguł ciężaru dowodu polega bowiem na tym, że pozwalają one na merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy nawet w takich wypadkach, w których sądowi nie udało się wyjaśnić stanu faktycznego sprawy. Konsekwencje takiej sytuacji poniesie strona, na której spoczywał ciężar dowodu określonych faktów, ponieważ nie nabędzie praw wywodzonych z tych faktów. Mogłaby je nabyć tylko wtedy, gdyby nie dotyczył jej ciężar dowodu. Racjonalny ustawodawca musi uwzględnić sytuację, w której wyjaśnienie stanu faktycznego nie zawsze jest możliwe. W związku z tym stworzone zostały przez ustawodawcę materialnoprawne podstawy rozstrzygnięcia sprawy cywilnej (art. 6 k.c.). Fakty, co do których stronie nie udało się przekonać sądu o ich prawdziwości będą uznane za nieistniejące. W takiej sytuacji reguły ciężaru dowodu znajdują zastosowanie jako ultima ratio i pozwalają rozstrzygnąć spór merytorycznie. Jeśli wtedy sąd oddała powództwo lub nie uwzględniła zarzutu, to u podstaw rozstrzygnięcia leży założenie, że niewyjaśnienie okoliczności sprawy przez stronę obciążoną ciężarem dowodu jest równoznaczne z bezzasadnością dochodzonego przez nią prawa lub podniesionego zarzutu. Na tym właśnie polega ryzyko, jakie ponosi strona, która zdecyduje się dochodzić swego prawa przed sądem (zob. H. Dolecki: Ciężar dowodu w polskim procesie cywilnym, Warszawa 1998, s. 99).

Wypada jeszcze w tym miejscu zauważyć, że w przypadku powództwa o zasądzenie określonej kwoty pieniężnej, powód winien udowodnić oba elementy powództwa o zasądzenie - zarówno podstawę swego żądania, jak również jego wysokość (art. 6 k.c.).

Skoro zatem w niniejszej sprawie powód dochodzi zapłaty od pozwanej konkretnej kwoty z tytułu wykonanej przez siebie usługi stomatologicznej, to powinien wykazać - zgodnie z omówionymi powyżej regułami rozkładu ciężaru dowodu - zarówno podstawę swego żądania jak i jego wysokość.

W przedmiotowej sprawie strony zawarły ustną umowę na podstawie, której powód podjął się wykonania u pozwanej usług stomatologicznych w tym wszczęcia 3 implantów oraz wykonania protezy (górną i dolną). Kwestia sporna dotycząca prawidłowości wykonania implantów oraz protezy dolnej pozostawała bezsporna między stronami. Istotą sporu było wykonanie protezy górnej. Strona pozwana podnosiła, iż z uwagi na niezakończenie prac protetycznych, ich wadliwość powodowi nie należy się wynagrodzenie za wykonaną usługę.

Wobec okoliczności podnoszonych przez stronę pozwaną, na powodzie ciążył obowiązek wykazania, iż wykonana przez niego usługa była zgodna z procedurami i sztuką lekarską.

Sąd w toku postępowania ustalił, iż po tymczasowym założeniu protezy pozwanej wyznaczona została wizyta kontrolna, której celem było skorygowanie ostatecznie protezy i jej umocowanie na stałe. Pozwana nie stawiała się ani na pierwszy z umówionych terminów ani na drugi. W przekonaniu Sądu wobec takiego zachowania przejęła ona na siebie ryzyko jakie niesie ze sobą tymczasowe założenie protezy. Powódka zdawała sobie sprawę z tych konsekwencji. Wiedziała, iż proteza została wykonana z wysokojakościowego produktu, i zamocowana jest jedynie tymczasowo. Pomimo tego nie stawiała się na umówione terminy kontroli (dwa terminy). Dopiero po obluźowaniu się protezy, jej upadku i pęknięciu udała się do powoda w celu jej naprawienia

Wątpliwości w zakresie prawidłowości wykonania przez powoda prac rozwiązały opinie biegłych sądowych. Biegli zgodnie przyznali, iż przeprowadzone przez pozwanego leczenie stomatologiczne było wykonane prawidłowo, zgodnie ze sztuką lekarską. Przyznali, iż nie stawienie się pozwanej na termin kontroli miało wpływ na obluźowanie i złamanie się protezy górnej. Wobec powyższego należy stwierdzić, iż powód ze swojej strony w sposób należyty wykonał zleconą

mu usługę. Jego praca nie miała wad, zaś pęknięcie protezy było spowodowane niewłaściwym jej użytkowaniem przez pozwaną (niestawieniem się na wizyty kontrolne), a nie zachowaniem powoda.

Za wadliwym wykonaniem usługi przez powoda nie przemawia również podnoszona przez pozwaną okoliczność dotycząca powstania u niej nadziąsłaków. Biegli wyjaśnili, iż zmiany w obrębie błony śluzowej pod mostami są naturalną konsekwencją założonej pracy protetycznej. Tym samym pojawienie się zmian nie wskazuje, iż usługa stomatologiczna została wykonana nieprawidłowo.

Przy ustalaniu należnego powodowi wynagrodzenia należało wziąć pod uwagę nie tylko prawidłowość wykonania prac stomatologicznych ale również rzeczywiście wykonaną usługę oraz jej zakres.

W tym miejscu wskazać należy, iż niewątpliwie usługa nie została przez powoda wykonana w całości. Z uwagi na niezgłoszenie się pozwanej na wizyty nie osadził on na stałe protezy. Rzeczywiście wykonany zakres prac ograniczył się do tymczasowego jej osadzenia. Tym samym brak jest podstaw do żądania przez powoda zapłaty całości umówionego wcześniej wynagrodzenia. Sąd uznał za zasadne obniżenie wynagrodzenia o kwotę 3.000 zł tytułem niezakończonych usług stomatologicznych.

Strony nie kwestionowały tego, iż za wykonaną usługę ustalono wynagrodzenie w wysokości 33.000 zł. Niemniej strona powodowa stała na stanowisku, iż wystawiona faktura za usługi stomatologiczne nie obejmowała kosztów związanych ze wstawieniem implantów (8.400 zł). Sąd nie zgodził się ze stanowiskiem powoda. W treści faktury wskazano jedynie ogólnikowo, iż przedmiotem jej była usługa stomatologiczna. Powód nie wykazał natomiast co mieściło się pod tym pojęciem. Nadto skoro był w stanie przedstawić kosztorys prac protetycznych, z pewnością był również w stanie przedłożyć kosztorys dotyczący wstawienia implantów, czego jednak nie uczynił. Nie przedstawił również osobnej faktury za te trzy implanty na kwotę 8.400 zł. W ocenie Sądu, gdyby rzeczywiście strony umówiły się, że za implanty pozwana zapłaci osobną kwotę 8.400 zł pozwany winien wystawić jej fakturę, powód nie przedłożył oddzielnej faktury, nie twierdził nawet, że oddzielna faktura została wystawiona. Na powodzie spoczywał obowiązek wykazania, że otrzymana od pozwanej kwota 8.400 zł nie stanowiła części zapłaty za usługę stomatologiczną objętą fakturą VAT nr (...)z dnia 30 kwietnia 2012r. Wobec nie wykazania, iż usługa dotycząca wstawienia 3 implantów u pozwanej rozliczona była osobno, uznać należało, iż mieściła się ona w zakresie usług stomatologicznych wskazanych na fakturze za łączną kwotę 33.000 zł.

Co więcej do pisma procesowego z dnia 4 kwietnia 2014r., na dowód zasadności dochodzenia zapłaty za usługę stomatologiczną na łączną kwotę 33.000 zł, powód załączył zgodę na zabieg operacyjny wprowadzenia wszczepów stomatologicznych z dnia 5 marca 2011r. (k.55-57), przed marcem 2011r. powód nie wykonywał żadnej usługi stomatologicznej na rzecz pozwanej (poza konsultacją), a wpłata kwoty 8.400 zł, czego powód nie kwestionował miała miejsce właśnie w marcu 2011r. Nadto w piśmie procesowym z dnia 4 kwietnia 2014r. pełnomocnik powoda wskazywał, że łączna kwota za usługę, po rabacie, wynosiła 33.000 zł, „powód wykonał swoje zobowiązanie z należytą starannością, z wykorzystaniem profesjonalnej wiedzy specjalistycznej oraz bardzo dobrej jakości materiałów. (...) Dodatkowo należy zaznaczyć, że zabieg wszczepienia implantów, a następnie odbudowa protetyczna jest procesem wieloetapowym (...)” Tym samym strona powodowa sama przyznała, że usługa stomatologiczna, której dotyczy FV nr(...)obejmowała zarówno zabieg wszczepienia implantów, jak i odbudowę protetyczną.

Umowa ze stomatologiem jest umową o dzieło lub inną umową wzajemną o charakterze podobnym do umowy o dzieło, przez którą przyjmujący zamówienie podmiot prowadzący działalność leczniczą zobowiązał się do osiągnięcia określonego rezultatu – efektu zdrowotnego lub estetycznego, a zamawiający zobowiązał się do zapłaty wynagrodzenia (art. 627 k.c.)

Reasumując, z materiału dowodowego wynika, że strony zawarły umowę o wykonanie prac stomatologicznych za kwotę 33.000 zł, kwota nie jest wygórowana, praca została wykonana przy użyciu najwyższej jakości materiałów, praca nie została ukończona, pozwana nie stosowała się do wyznaczonych terminów wizyt stomatologicznych, pozwana na poczet umowy zapłaciła na rzecz powoda łącznie kwotę 18.400 zł. Powód dochodził zapłaty kwoty 23.000 zł.

Reasumując od żądanej przez powoda kwoty 23.0000 zł (33.000 zł – 10.000 zł wpłaconej przez pozwaną, co powód już uwzględnił składając pozew) należało odjąć wpłaconą przez powódkę kwotę 8.400 zł wpłaconą w marcu 2011r. oraz kwotę 3.000 zł tytułem nie wykonanych usług.

Mając powyższe na uwadze Sąd w pkt I wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 11.600 zł

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c.

W pozostałym zakresie w pkt II wyroku oddalił powództwo.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 100 k.p.c. Zgodnie z art. 100 k.p.c., w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Powód wygrał sprawę w 50 % zaś przegrał w 50 %.

Koszty powoda to: opłata od pozwu 1.150,00 zł, koszty zastępstwa procesowego 2.400 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17,00 zł. Łącznie koszty powoda wyniosły 3.567 zł.

Z kolei koszty pozwanego to koszty zastępstwa procesowego – 2.400 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17,00 zł, łącznie koszty pozwanego wyniosły 2.417 zł.

Zatem $3.567 \text{ zł} \times 50\% = 1783,50 \text{ zł}$, zaś $2.417 \text{ zł} \times 50\% = 1.208,50 \text{ zł}$.

Po kompensacji należało jak w punkcie III sentencji wyroku zasądzić od pozwanej na rzecz powoda różnicę tj. kwotę 575 zł.

W pkt III i IV wyroku na mocy art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd Rejonowy nakazał pobrać od każdej ze stron na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę po 2.095,65 zł tytułem wydatków tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Toruniu.